

CULTURA POPORULUI

Nu disprețui dreptatea, cinstea și adevărul.

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, profeți, studenți și săteni 200 Lei
Pentru autoritățile sătești 300
Pentru instituții particulare și de stat 400
Tar de la 500 de lei în sus, pentru aprijinitorii acestei foi.

"LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOESTE ȘI VEI PUTEA"
C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA Nr. 16 Sec. I

BUCUREȘTI, 23 MARTIE 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 317
Apare în fiecare Duminică

Așa vă vreau

Ce mare și bună treabă ar face cineva în Ţara Românească, dacă s'ar apuca să urmărească cum se împlinească legile, cum sunt luate în seamă măsurile, cum oamenii stăpânirii își fac datoria lor! Câți țara noastră este ținutul în care legile se calcă, în care cei puși să privegheze urmarea lor le calcă el cei dintâi și în care nu te poți bizui să găsești apărarea lor prin ei.

Nu de mult, citeam într-un ziar că în Franța, în cutare stațiune de căutare a sănătății, s'au luat măsuri pentru apărarea locuitorilor de marile zgomete pe care unii le fac prin case sau pe străzi. Se înțelege, lucrul acesta sună ca ceva umilitor la noi. Cine se gândește să se plângă la noi de zgometul celor care-și strigă marfa pe stradă! Cine zice vorbă împotriva șoferilor care, când stau în unele răspântii, ameteșc lumea cu sunetele lor! Cine ar ridica cuvânt împotriva celor care își sbârniește în urechi, când au chef de cântat! Deunăzi, mi se plângea cineva că nu mai poate trăi de răul unuia care are acasă zbârnătoare de radio și face să afle toată împrejurimea că omul are atunci chef să asculte ce se vorbește în lună și în stele! Că altă lume nu are poftă de aceasta, că altul vrea să se odihnească, — care cine ce are cu mine? Nu este omul stăpân în casa lui? Nu poate face el ce vrea în culcușul lui?

Totuși știrea cu opreliștea din Franța, spunea că și cântatul în casă e oprit, dacă se aude aiurea. Iar cel care citește la noi cască ochii mari și se minunează că oare cum de se poate una ca asta? La noi oamenii sunt foarte deprinși să rabde ce face cel de alături pe spinarea ta și să nu zică o vorbă, oricât te ar supăra. Oamenii sunt deprinși cu robia și rabdă toate călcările și neorânduiele și nedreptățile, fără să scoată grai.

În București, în preajma Sfântului Sinod, în Călea Rahevoiei, erau unii care făceau niște câini fioroși. Când le venea poftă să latre, Doamnelor Doamne! parcă era de porunceală. Lătrau și lătrau de nu se mai isprăvea!

Cum or fi trăit oamenii din jur, nu știu. De ai fi vrut să dormi, să scrii, să citești, — nu se putea. Te sculau dihanile dela orice treabă. Totuși lucrul a ținut ani de zile și o fi ținând și acum. Lumea nu se plânge de astfel de lucruri, ci rabdă.

Cu toate acestea noi știm din traul din Germania că acolo de mult flințează măsurile ce cele despre care am citit acum de curând în Franța. Chiar lângă biserică noastră dela Baden-Baden, fiind o vilă cu câni care a surzeau lumea dimprejur tot lătrând, vecinii au făcut plângere la poliție. Tot de acolo știm de cutare cafenea-cofetărie cu muzică, pe care poliția a oprit-o să cânte când o vrea.

La noi te-ar râde lumea, dacă te-ai plânge împotriva zgometului, iar poliția nu ți-ar da niciun ajutor. Dimpotrivă, poliția lasă slobode foarte multe încălcări. Dacă oamenii stau cu mărșur pe trotuar și incurcă umbletul trecătorilor, dacă un automobil umblă prea lute și te stropește la vreme de ploaie, nu găsești nicio apărare. Locuitorul e deprins să nu fie apărât de nimenea și de acesta nici nu se mai plânge, că n'are unde.

O! dacă ar fi la noi tovarășii de oameni care să se lege între ei să privegheze urmarea bunelor rânduiești și să tragă la răspundere pe oamenii stăpânirii, când nu-și văd de treabă! Fapta ar răspunde unei trebuințe. Căci dreptate avea la noi răposatul Petre Carp de a spune că în țara noastră multe nu sunt la locul lor, din pricină că oamenii ocărăuiri nu sunt oameni de ispravă. Mulți nărașiți și leneși și

gură-cască întră la slujbe pe care nu le pot duce și nici nu au plăcerea de a le împlini. Trebuie să fie cineva să i scuture de chică, pentru că s'ar aducă la datorie.

Dar unde sunt aceștia? Noi avem destule tovarășii de oameni de treabă și de ispravă, care se adună și stau de vorbă despre treburi înalte ale țării. Când ai întocmiri ca Liga Culturală, Naționale Ortodoxă, Casele Sociale, Tinerimea Română, iar acum mai în urmă, Cultul Patriei, câte n'ai putea face cu ele!

Au programe mari și frumoase, au și fapte de seamă. Cu toate acestea lucrarea societăților românești, în de obște, este mai mult teoretică și mai este de făcut pasul de a trece și în faptă la urmărirea vitează și neînfricată a marilor gânduri pe care și-au asternut temelia. Cu părerile de răs, vezi ce mari cuvântări au scris pe tabela vieții lor și cu toate acestea cât de nepăsătoare umblă stricăciunea veteii obștești și cum năvălu umblă stăpân pe viața noastră fără a fi oprit de nimenea!

În țara noastră Duminica nu mai este Duminică. Avem legi care s'o apere, dar totuși plângerile sunt veșnice că poliția nu silește pe câcătorii la urmarea legii de a închide târgurile și negoțului Duminică. Neîncetate sunt jelanile slujbașilor din negoț că nu sunt lăsați în pace să alba și el o Duminică slobodă. Unde sunt societățile culturale, sufletești, care să sară în apărarea Duminicilor și să aprijine pe slujbași care nu se pot lupta singuri? Am dori o așa zisă ofensivă a tuturor asezămintelor sufletești, ca cele pomenite și a altora de același fel pentru ocrotirea Duminicilor de pângăritorii ei. Acesta este un punct slab al vieții noastre românești și care-și cere slujitorii ei.

Când ne chibzuim așa, iați totuși o rază de lumină. Citiți că societatea «Cultul Patriei» și-a luat sarcina de a se amesteca în mijlocul treburilor românești care nu merg prea bine în Basarabia și cere punerea lor pe făgașul drept al nevoilor naționale. Da, acesta este un amestec fericit. El este atât de frumos. Dar este atât de nou și trebuie să intre viu în treburile obiceiurilor noastre. Dacă organele Statului nu și fac slujba și simțul obștii e încă amorțit, organele simplului luminat cetățenesc trebuie să se amestece și să strige viteaz cuvântul rânduiești. Cu cât societățile trainice s'o amesteca mai mult, cu atât se va aduce mai multă însănoășire treburilor obștii.

Noi suntem în fiecare săptămână în Chișinău și ne doare inima văzând cât de mult oamenii stăpânirii tot dau înainte cu limba rusească. Eu sunt singurul care mă cert în tramvae, când sunt întrebat de bilete pe rusește. Afară de mine, nimenea nu face gură. Și obrăznicia merge până acolo, că o încasatoare mi-a spus că limba românească — în regat! Deci amestecați-vă oameni buni! Nu lăsați pe generalul Dragu să fie acoperit de bale ne-tribnice.

Societatea Cultul Patriei s'a încărcat de merite acum pentru pasul său bărbătesc, în care trebuie s'o urmeze toate societățile sufletului românesc. Este o conștiință care și strigă cuvântul ei la timp și noi totdeauna o vom ridică în slăvi, când o vom vedea pășind în felul acesta.

Așa te vreau! Bărbătesc în largul lumii și vei da un suflet nou atâtor amorțiti ai veteii morale și naționale. Din aceasta, vor învăța să calce drept și atâția care, cu toată datoria lor, încă mai calcă strămb.

E un pas cu care ne simțim fericiți și-l strigăm numele în largul lumii. Arhim. SCRIBAN.

Avem dragoste pentru luptători, SAU BA?

Dacă s'a ales așa de pușin lucru durabil până acum, de la diferite personalități cu vază mare în Ţara Românească, apoi în ceiaze privește dragostea către cel care și-a făcut pe deplin și în conștiință datoria către țară, nu există de loc.

Avem și noi eroii noștri, pentru care, dacă am vrea să facem ceva trebuie să umblăm mult și bine, iar la urmă să ojungem la rezultatul, că n'am făcut nimic, pentru că nimeni nu ne-a ascultat dorința.

Că nu se îngrijește nimeni de această serie de eroi, care zac prin temnițe, sau muncind din greu la dușmanii vecini, ne o arată scrisorile de mai jos, a unui român din jud. Caraș, căzut prizonier la ruși, cu numele de E. Crăciun Lungu. Iați scrisorica, trimisă unui student bănașean Octavian David, care se îngrijește mai mult decât toți, de acești nefericiți prizonieri:

«Slatate Domnule Octavian, cetind epistola dela D-voastră, care ați trimis-o lui George

Opronescu în Târgul Barnaul, Siberia, n'o ajuns mare bucurie, că, s'o aflat un domn român, care are interes pentru românii noștri. Noi am scris multe epistole acasă. Eu am pornit acasă din anul 1920 și 21. În România nu ne-a slobozit. Tot odată mă întorc către domnul Octavian să facă atât de bine, să scrie la părinții mei, ori la sora mea și să întrebați că cine se află la noi acasă, că eu nu am vești din anul 1916. Mă rog domnule Octavian, să faci bine să-i scrii lui George Opronescu și George imi trimite mie»...

Sărman viteaz, te plâng în singurătatea durerii tale! Nimeni n'are grijă de tine și de frații tăi, care zac cu tine sub cutul bolșevic!

Autoritățile noastre ce zic de acestia, care ne-au făurit România Mare?

În loc de sume din gros, care se întrebunțează pentru fășmoaca politică, mai bine s'ar trimite acestor nevoințași care n'au văzut pământul țării lor din anul 1916.

Dar, când acesta și-a făcut datoria așa de frumos, vitejește pentru țara aceasta scumpă, ba încă trecând prin greutăți și suferințe până la sânge, cei ce cicles zilnic scrisori din acestea să fie nepăsători?

Aici, nimeni n'are dreptul să tacă! Dacă morții pentru patrie nu mai cer nimic, cu atât mai mult noi pentru aceștia ce sânt departe de meagurile țării noastre, să ne sacrificăm pentru ei, spre a-i avea lângă noi.

Nu trebuie să stăm cu mâinile în sân, doar să cetim rânduile și să ne inflăcăram pentru un moment și apoi să le dăm uitării. Nu! Ci, după cum toți în preajma alegeților umblă și bat pe la ușile sfetnicilor, să-i întrebă cu cine să voteze, tot așa să umblă și acum, să bată pe la ușile lor, să se facă dreptate pentru acești bravi români, care zac pe meaguri străine. Atunci se va vedea, dacă avem dragoste pentru luptători sau ba.

Diac. V. FUSCU

Note pe marginea unei scrisori

Propaganda culturală

Un tinăr învățător dintr'un colț depărtat al țării ne scrie următoarele rânduri: «Suntem învinuți — noi învățătorii — că nu facem propagandă culturală în sânul poporului. Dar cine cunoaște greutățile și piedicile pe care le întâmpină ori ce tânăr învățător, care cu un entuziasm de nedescris pleacă depe băncile școlii, propunându-și să muncească până la sacrificiu pentru școala și pentru cultură; cine cunoaște lupta și lipsurile în care se sbate acel învățător nu ne-ar mai învinui. După câteva luni toate iluziile i se spulberă, tot ce-și propusese să facă se năruie, căci leafa pe care o primește e mai mică chiar decât a unui matorător, care abia dacă și ajunge, să și agonisească hrana și aceea ca vai de ea. Cu ce să și mai cumpere o carte, un ziar, o revistă? Cu ceace primește — deabia poate să și ducă traul de azi pe mâine. Așa trăim noi azi: uitați de cei mari și luptând greu pentru ridicarea poporului, și agonisirea unei bucăți de pâine, ce adesea la mulți dintre noi lipsește.»

Da așa este. Învățătorul, ade-văratal apostol al vremurilor de azi, are o leafă mai mică decât a celui din urmă slujbaș! Și cu toate că au fost așa de nedreptății, toți își fac datoria. Uitați prin vălile munților, izolați în sate de graniță, unde viața era și este atât de nesigură (Cadri-later și malul Nistrului) părăsiți în cătunele respirate dealungul câmpiilor, unde de multe ori nici șosele nu există, depărtați de ori ce centru de cultură, învățătorii n'au încetat totuși să și facă datoria. Și dacă ici, colo, sunt câteva excepții, câțiva ce sunt prinși în vârtejul luptelor politice, nu trebuie să-i învinuim pe toți.

Învățătorul și preotul sunt pi-onii culturali într'un sat. Din lacușul sânt și din sălile de clasă pleacă toate cele bune. Satul care n'are școală și biserică așa cum trebuie să aibă, nu numai localuri, acela nu-i sat.

Sunt sate care pot fi date pildă vie pentru școala și biserică pe care o au.

Acolo e dovadă de unire, de bună înțelegere între oameni de muncă pentru progres, nu de

ură, vrajbă și ambiții personale, sau de club politic, căci din nefericie mai ales după războiu n'au înțeles în care politică să nu fi despărțit pe oameni în mai multe tabere, care se urăsc și se învinuiesc una pe alta. Preotul învinuiesc pe învățător, acesta pe preot, căci nu fac parte din același partid politic, și câteodată rămân izolați, străini de mașritatea poporului care e înscris în alt partid politic. Ce progres să mai fie în satul acela unde politica stăpânește sufletele, unde pacea și unirea nu domnește?

Cine să se mai gândească, cine să se mai intereseze de ridicarea nivelului cultural al poporului? Cărciumile se înmulțesc, căci unde e mai bine de făcut politică d e c a t l a cărciumă unde de multe ori este și clubul politic al partidului cutare?

Școala și biserică e lasată în plata Domnului, dar și acolo unde domnește înțelegerea și buna voință nu se vede progresul. Lipsesc mijloacele, iar rezultatele sunt slabe. Prea repede ne entuziasmăm, prea repede propunem, începem și apoi tot atât de repede ne lăsăm. (Suntem foc de paie). Propaganda culturală să înceapă dela școala și prin școala. Mei întâi cu elevii cursului primar, apoi aduși și în sfârșit săteni. O șezătoare măcar, lunar mici serbări în zile de sărbătoare, urmate de o conferință în legătură cu ceiace-i interesează mai de aproape: agricultură, gospodărie, apoi despre medicină, drepturi și datorii, cultură etc.

Nu trebuie uitată biblioteca populară, care să cuprindă cărți pe înțelesul tuturor, și pentru tot ceeace interesează. Deci trebuie bine orânduită, cărțile bine aleește, dar mai ales bibliotecarul trebuie să fie un adevărat îndrumător, un sfătuitor, care să apropie cartea de sufletul poporului, căci degeaba vom avea cărți pastorale în dulapuri bine întreținute, dacă bibliotecarul nu poate să facă pe satean să iubescă cartea.

Învățătorii, cari au deslășurat o activitate culturală ce a dat roade bune, să fie dați ca pildă vie, și să li se dea o recompensă materială, căci altfel muncеște cineva când i se răsplătește

munca. Ar mai trebui și conferințieri populari, aleși dintre oamenii ce au deslășurat o activitate culturală în trecut — nu dintre acei cari se mărginesc să și incaseze numai diurnele, și cari vorbesc într'o limbă neînțeleasă de popor. Cea mai bună propagandă culturală într'un sat, cred că ar face-o studenții și elevii în legătură cu preotul și învățătorul. Nu-i sat — acum după războiu, care să nu aibă câțiva elevi și studenți, cari să ajute la muncă pentru ridicarea poporului.

Ori ce lucru mare cere jerle mari. Statul e dator să imbuțătească leafa învățătorilor și a profeților, e dator să inființeze biblioteci populare cu cărți pe înțelesul și interesul poporului; să numească conlerențieri populari și să dea ajutorul și îndrumările necesare ori de câte ori va fi nevoie.

Să muncim și să ajutăm atât cât putem — pe învățător și preot, la munca ce o depun, pentru imbuțătarea nivelului cultural al poporului. Căci de multe ori satul poate mai mult decât statul,

Gl. I. Marinescu

Dictatura Roșie

O revoluție implică o schimbare radicală a unor norme de conducere, — încrămenite de vremuri — printr'o formă nouă, care să corespondă vederii majorității poporului, ce trăiește pe o bucată de pământ la un moment dat. Trebuie un suflet nou creator, o morală nouă.

Revoluția rusească însă, de care vrem să vorbim, a așezat în locul ordinii țariste, biciul de foc al teroarei, iar în locul moralei: hoția și desmățul. Terorașea se deslășantează cu furie. Moartea pândește la colțul străzilor, iar răutatea este ceva obișnuit.

Sub domnia comunistă omul cinstit, care nu vrea să intre în rândul pieștel de ucigași. — sau partidul comunist, cum se mai numește, este urmărit, gonit din casa lui, lipsit de ultima bucată de pâine, este un candidat al morții. Și dacă se încăpăținează să trăiască, este o-morât.

Dar, cea mai fidelă loacană a vântului pustitor și roșu care băntuie astăzi în Rusia bolșevică, nu o poate reda mai bine decât scriitorul francez J. Kessel, într'o carte ce a apărut de curând, în urma unei cercetări amănunțite și a colindării prin raiul bolșevic.

Astfel Kessel povestește următorul caz:

Doi pașnici cetățeni ruși, cari n'au vrut să se înscrie în partidul comunist, văzându-și de treburile lor, au părut suspecti serviciului de spionaj rusesc, Ceket. Au fost ridicați, tatăl și fiul (un copil aproape), judecați și condamnați la moarte. După ce i-au pus să și sape groapa singuri, împreună cu alți nenorociți în aceiași situație ca și aceștia, a început jocul câlăului floros. Părintele chinuit de durere a cerut grațierea copilului său care n'ar fi fost în stare de nici un rău. Călăul însă s'a apropiat și a început să tragă cu un revolver în urechea fiului condamnat. Pe rând corpurile acestora se prăbușiau în groapa comună, unde încă mai mișcau.

În acest timp copilul a putut să fugă, ocrotit de noaptea care se lăsase. Pe drum însă îl întâlnește un agent al Ceket, care îi tale

limba spre a nu putea po-vesti cele văzute.

Ajuns acasă, este ascuns de mama lui. Medicul refuză să l îngrijească de frica morții, care i ar fi pândit. Vecinele familiei se fereau de a le veni în ajutor, tot din cauza fricii, unele erau chiar spioane, așa că într'o bună zi, agenții roșii năpustesc în casă spre a răpi copilul scăpat pentru un moment dela moarte.

Mama acestuia văzând grozăvia care avea să se repete, își omoară singură copilul spre a-i feri de toate chinurile înflorătoare pri-goane...

Alt caz: Inginerul Nicolae Petrovici, care pe vremuri fusese în serviciul unei fabrici de explozibile, era urmărit de poliția bolșevică.

Apropae înebunit de spaimă, este întâlnit de un prieten de-al său, un medic care avea un sanatoriu de nebuni. Este luat de către acesta și trecut ca infirmier al sanatoriului.

Intr'o zi însă se anunța vizita agenților Ceket. Atunci doctorul nu vede altă scăpare pentru prietenul său, inginerul, decât să-l ducă printre furioși. Este vărât într'o celulă, unde da peste un nebul furios, aproape înebunit și el, începe o luptă pe viață și pe moarte. În acest timp vin agenții roșii, cari văzând ce este înăuntru renunță la cercetări și pleacă. După aceasta, nebulul furios se liniștește. Inginerul transformat în țaran-mujic părăsește sanatoriul și pleacă spre Caucaz.

Acolo este întâlnit de colegul său din camera de furioși, care ca și el nu era nebul, însă de teamă prefăcuse până la disperare nebunia, spre a putea scăpa...

Iată binefacerea unui regim care lasă în umbră epoca imperiului lui Neron, sau Vandeea din timpul revoluției franceze.

Stelian Semedrescu.

Cugetare

Darurile omenești se valorifică prin educație. De aceia, e cu totul neomnesc de a pierde credința în puterea educației: perfecționarea omului e legea naturii.

Despărțirile

Cei cari avem gazete putem citi în ele, de mai multe ori pe un știri despre câte desfaceri de căsătorie se fac în deosebitele țări din Europa sau din America. Am putut vedea că numărul despărțirilor cresc în fiecare an mai ales, acum după războiu, America merge în fruntea tuturor țării și cu desfacerele căsătoriilor, dacă nu socotim Rusia sovietică.

În Rusia după legile cele nouă ale bolșevicilor, nici nu mai putem spune că sunt despărțiri, deoarece nu mai sunt nici adevărate căsătorii. În înjururile nemărginite ale Rusiei sovietice, înșosește de sângele creștinilor, stăpânește deplina păgânătate: au scos Duminica dintre zilele săptămânii, iar Bisericile sunt închise una după alta, schimbate în magazine sau cinematografe. Acolo și căsătoria a ajuns un fel de «comunie la salcă». Azi te însori, mâine te desparți, mai rău ca la țigani.

Dar despărțirile au început să se înmulțescă și în satele noastre, unde înainte cu treizeci parturize de ani nu se știa ce-i desfacerea căsătoriei, azi nu-ți

mai ajuns degetele de la mână să le numeri.

După războiu sau stricat mulți și dintre barbați și femeile noastre. Sotul de căsătorie se trezește deodată că nu-i mai place tovarășul sau tovarășa de viață. Odată-l află că îmbătrânit, aldată-l că-i leneș sau prost. Și asta o descopăr unii după ce au trăit zece, ori și mai mulți ani laolaltă și au o casă plină de copii. Și o descopăr adeseori când și-au pus ochii pe altă femeie, sau pe alt bărbat. Incep procese de despărțire, și dacă nu reușesc își părăsesc sotul legiuit și trăsesc cu alții sau cu altele în trai nelegiuit.

Nu le mai este rusine nici de oameni, pentru că le-ar fi fost rusine de Dumnezeu, nu ar fi ajuns aici.

A slăbit credința, s'au stricat moravurile, și o sete nepotolită după trau că mai ușor și după plăceri cât de multe, arde pe mulți nenorociți din ziua de azi.

Spunem nenorociți, pentru că din stricarea căsătoriilor n'a eșit nici odată, nici un bine pentru cei ce se despart. Casa întâi stricată, cu greu se mai zidește

I. ARGHIBICANU

PAGINA LITERARĂ

FLORILE Iadul din Văleni

SPRE MUNTELE TAVORULUI

Cel ce voește să vină după mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea sa, să-mi urmeze mie. Că cine va vrea să-și mântuiască sufletul său, pierde-l va pre el; iar cine-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui pre El. Că ce va folosi omul de ar dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său? Sau, ce va da omului în schimb pentru sufletul său? Marcu cap. 8:34-35

Iată pe Mântuitorul Hristos împreună cu popor mult după El, învățând cu blândețe, că ce-i va folosi omului de va dobândi toată lumea și-și va pierde sufletul său. Iată-l pe blândul Mântuitor cum descoasă viața aceasta pământească, cu toate desertăciunile ei. Calvarul vieții este greu.

De o parte și de alta patimile și ispitele se îngârmădesc în cale, căutând să astupe drumul care sue sus spre Golgota. Mărirea este înrădăcinată adânc în sufletul omenirii și idealul ei este cucerirea. O! dar ce-i va folosi omului de va cuceri toată lumea și-și va pierde sufletul? Calea care duce la limanul mântuirii este grea și cine vrea s'o urmeze să-și ia crucea și să-mi urmeze mie. Dar ca să urmeze pe Domnul trebuie să se lepede de sine, trebuie să-și vândă averea, să îndepărteze din suflet: ura, mândria, mărirea, zavistia, egoismul și să pătimească mergând cu crucea'n spate până'n vârful Golgotei unde se va răstigni, iertând pe răufăcători, după cum blândul povățuitor a dus crucea grea în spate pe drumul stâncos al Golgotei, căzând peste ea, bătut de fariși și cărturari, trecându-l sudori de sânge.

Pe urmele lui Hristos astăzi omenirea nu mai ca... cu sfilă, ci dacă merge pe acel drum, merge din îngâmfare și mândrie ca fariseul. Oare trupul acesta nu are și el o cărmă, în interiorul lui, nu este pilotul care conduce omul pe marea acestei vieți? Oare acest pilot s'a fost vândut diavolului ca să ducă această corabie a trupului lovind-o de vreo stâncă și s'o piardă în adâncuri? Oare busola vieții noastre s'a sfărâmat și nu mai știm încotro mergem? De departe o! marinarele, în zorile unui răsărit de aură, licărește argintiu, un far aureolat. Este «Iisus». Spre El cu corabia apropiete-te și vezi că strălucește din ce în ce mai puternic, lopătează și când vei ajunge vei intra cu corabia într-o împărăția lui...

Poporul ascultă cu sete cuvintele aceluia, care peste câta timp trebuia să se răstignească. Fiul omului luă pe Petru pe Iacov și Ioan și se suiră pe munte, unde se schimbă la față înaintea lor. Sufletul tău creștine, este pierdut? Acum când Domnul propovăduiește lepădarea de sine când El urcă pe culmile Tavorului să se schimbe la față în fața celor 3 apostoli, tu ești lepădat de poftele tale urâte care-ți ruinează scântea cea mai sfântă din tine? Lepădat-ți de tot ce este diavolesc în tine, și mergi după Domnul, căci Evanghelia Lui este hrana cea mai bună pentru viață. De vrei să-l mântuiești, ia aminte să-nu-l pierzi, iar dacă vrei să-l pierzi pentru Domnul și Evanghelia Sa, îl vei mântui pre el. La ușa inimii tale în tot ceasul bate Iisus. De ce n'o deschizi? Pentru că mai dinainte a intrat diavolul. O! ce pustie și goală trebuie să fie casa sufletului tău!

Pr. Dem. Iliescu

Florile sunt gândurile lui Dumnezeu. De acela noi oamenii, le trimetem celor cari ne sunt scumpei și dragi, ca prinos de admirațiune și dragoste.

Florile, sunt har din harurile Domnului. Ele sunt numai bunătate și frățelate. Sunt credință și nădejde, nu numai dragoste.

Cine nu sădește flori în sufletele ator săl, ca și cei cari nu risipesc petale de flori pe altarul bisericilor noastre, sunt oameni cari nu pot exterioriza nimic din sufletele lor, ori sunt flințe cari au sufletele sterpe, inimile întărite, învârtoșate.

Parfumul lor, miresmele lor, sunt coloanele de smirna și tămâie cari se nătlă ca niște aripi de rugăciunii,

în spre scara nevăzută a cerului, și cari te nătlă și pe tine tot mai sus...

Florile dar, nu sunt numai fizice, ele pot fi și spirituale. Florile duhovnicești le primim în cele mai însemnate evenimente ale vieții noastre pământești. Când ne botezăm ne îmbrăcăm în florile dumnezeiești ale lui Hristos; când ne împărțim primim florile lertării și ale împăcării cu Domnul; când ne cununăm ne unim prin florile dragostei din căsnicie.

Orișicând, în toată vremea, florile fizice ca și cele sufletești, ca și cele dumnezeiești, ne însoțesc ca să ne facă viața plăcută și plăcut mirositoare, ca să ne aducă în viața mântuire și fericire. Cine nu cade în extaz, în

fața unei flori frumoase, nu este capabil de sentimente mari, noble și altruiste.

Florile sunt opera cea mai delicată, cea mai fragilă, cea mai flnă și cea mai duloasă a lui Dumnezeu.

În ele, El, a gândit, a vrut să sintetizeze sufletescul din noi — legătura în vecl nestricăcioasă dintre El și noi.

Raze de lumină și de soare, ca și umbre de năturic, florile sunt esența dumnezeiască, sunt obârșie cerească, sunt izvoare de întărire, de organizare sufletească și trupeză, pentru tot omul ce vine 'n lume, ca să muncească și să se roage — să se roage și să muncească.

Cridim

Ne așteaptă un pericol

Se știe de toată lumea că o rană căuțată la timp se poate vindeca mai ușor. Dacă este lăsată la voia întâmplării aduce pagube vădite, cerând mai mult de lucru.

Demonstrațiile comuniste din ultimul timp, caută a deschide o rană adâncă în trupul tragediei României.

„Străzile Chișinăului, al doilea oraș mare din țară, îmbăcsit de cele mai urâte idei moscovite, grupați în jurul steagului roșu, își dau impresia unui infern mai grozav decât cel descris de Dante.

Nu numai pe această cale se încearcă sovietele a ne turbură liniștea ci pe toate căile posibile.

În nenumărate rânduri grănicerii ruși au tras focuri cu arma asupra pichetelor noastre și a unor sate din apropiere.

În nenumărate rânduri spioni ruși au trecut Nistrul. Rar de tot dacă s'a putut prinde vreunul, care a scăpat cam ușor... Presa lor aduce injurii la adresa țării. Orice s'ar petrece la noi, pus la cale tot de ei, le dă un nou prilej de-a alarma lumea... Regretul despre Basarabia îl exprimă față de ori și cine, cu nădejdea de a o mai recăpăta cândva. «Sora noastră mai mică (Basarabia) geme sub jug străin. Va veni odată vremea când o vom libera și nu va mai fi mult», spunea odată în încăpățănarea lui, un conducător de ai Sovietelor... Să trăești murgule să paști iarbă verde.

Acestate ar trebui să dea de gândit oricărui bun român.

Deocamdată, cei în drept să ia măsurile necesare pentru o mai bună pază la Nistrul.

Iar comunismul trebuie pus la punct. Paza bună trece primejdia rea.

...Numai printr'o pază mai

puternică, am putea înlătura pericolul ce ne așteaptă. Să luăm seama!

A. Vâlceanu

TROIȚA

La răspântia de drumuri
Ce pornește spre apus,
Stă bătut de vânt și ploae
Chipul blând a lui Iisus.

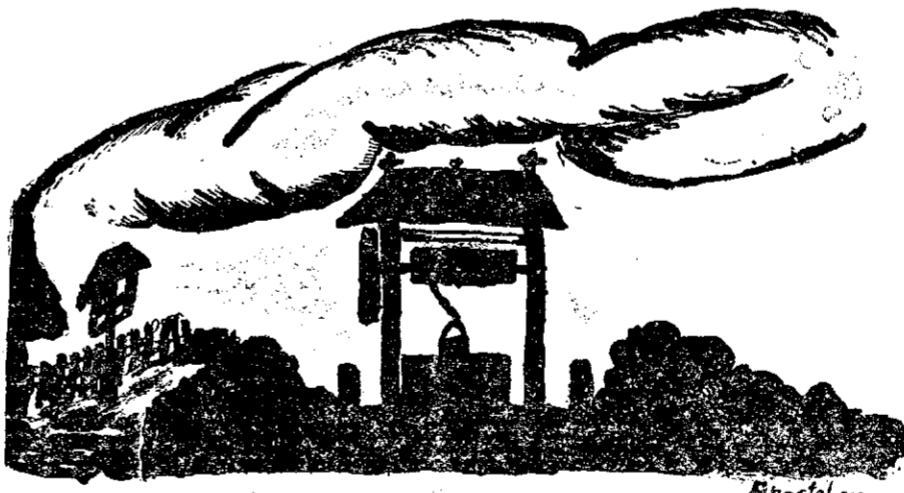
Un drumet de nu știu unde,
Obosit fiind, când trece,
Lângă troițăngenunchi
Sărutând pământul rece.

Și smerit se dănr'o parte
Și o rugăncet îngână,
Apoi pleacă mai departe,
Cu căduca într'o mână.

Pe alt drum într'o trăsură,
Un boer pe cât se pare
Lasă nord de colb în urmă
Sfintei cruci de în cârare.

La răspântia de drumuri
Ce pornește spre apus,
Plin de praf și ros de vreme,
Plânge chipul lui Iisus.

C. I. Arnăutu

Fântână cu troiță

Conacul părăsit

DEM. I. PALANCA

La marginea cimitirului, spre miez de noapte, singuratic, strălucit de patru plopi stă conacul părăsit. De dincolo de ulmi răsar luna argintie și cu razele ei luminează înlăuntrul conacului pustiu prin ferestrele destupate și fără zăbrele. Drumul ce trece pe lângă conac, șerpuește spre Glava, venind dinspre sat și urcând dealul spre Năvrăpița.

Frunza plopilor foșnește la adierea unui vânt cald, răzând parcă, mângâind-o de razele lunii și îngânând o poveste de demult.

... Cândva pe aici era pădure boierească, acum nu a mai rămas de cât un ciopop de ulmi,

care au înbătrânit și ei și-așteaptă din zi în zi sfârșitul. Pădură era Dudău Paraschiv, venit de dincolo de Olt, adus de boerul Amza dela Mânăstireni, care avea aproape jumătate în stăpânire pădurea. Boerul Amza mai târziu a plecat dela Mânăstireni și s'a dus la Craiova în vâile Romanțașului.

În această pădure a poposit și Iancu Jianu fratele boerului Amza. Dudău, foarte credincios cum era, dar șiret din cale afară, preocupat mult pădurea, fiindcă boierii veneau pe aci din joi în paști. Înalt la statură, cu o căciulă cu fund, veșnic îndesată pe urechi, tras la față, cu mustața

răsucită în sus, rugă pe boier să-i dea hânic o bucată de loc să-și facă un conac mai trimi ca cel vechi, care era acoperit cu troștie.

Trăi el aci aproape patruzeci de ani cu pădurărea Petrea, care nu prea știa ce face Dudău. Erau nemângâiați în suflet fiindcă un singur copil le dăduse Dumnezeu și când să se ridice copăcel a sburât în cer.

Mai târziu, apoi, luă un copil de suflet, ca să-i moștenească conacul, îl crescă până la douăzeci de ani și — fără să știe Dudău, se îndrăgosti de Anca, codana unui gospodar din Glava, care îl făcu să fure toți banii lui Dudău, peste 300 de ruble și să i le dea ei, apoi la vreo trei săptămâni dela întâmplare, stând tot fugit, Anca s'a măritat cu un alt flăcău și auzind Gheorghijă s'a împușcat în colina cu mărăgărit, unde i se vede și astăzi crucea.

Dudău s'a supărat foc, și întotdeauna când sta cu Petrea de vorbă se vâlcăra, că ei nu au noroc pe lume, că degeaba muncesc, că n'au nici un rost. Mișina banilor se spârsese și acum nu se mai noia de loc.

De multe ori când rămănea pe gânduri, parcă vedea înaintea ochilor trei sute de ruble și supărat lua pușca și pleca prin pădure...

Într'o noapte, cam după cântatul cocșilor, își luă pușca cu două țevi și plecă. Intunerec beznă, fiindcă cerul de o seară se încărca cu o droae de nori. Pătrunse în adâncul pădurii până în marginea colinei cu mărăgărit. Iarba răspânda un parhum tare, care-l înbăta. Găzele vorbeau în limba lor, iar pădurea foșnea în adâncuri.

În cealaltă parte a colinei o privighetoare își încerca versul dar nu cânta. În mijlocul colinei

era crucea lui Gheorghijă și Dudău, ce se gândi, că să se așeze la rădăcina unui copac cu gândul să tragă un pui de somn. Răzămă pușca de trupul stejarului, își îndesă mai bine căciula pe urechi, puse mâinile căpătați și închise ochii...

Petra pădurăreașa, făcu lumina dela lampă mai mică și se așeză în colțul sălii pe un scăunel și se tot gândea și ea, la nenorocul cu Gheorghijă, că dacă ar fi trăit ii lua o noră în casă, ii făcea zapis pe conac, ii da vaca calul și tot ce agonisiseră și ei de atăta vreme.

Stând ea pe gânduri se pomenea cu ușa că se deschide la perete, își aruncă privirile dar nu văzu pe nimeni.

— Trebuie să vie Paraschiv de se deschide ușa, că așa este când se deschide ușa singură, vine cineva, și se sculă s'o închidă.

Durerea umple văzduhul de bocete și plânsuri. Femei cu prunci la sân, cu fața ascusă'n palme, copiii speriați, bătrâni și fete mari își plâng pe drumuri durerea. Din loc în loc, gurile iadului larg deschise, aruncă limbi de foc, imbrățindu-se în flăcări lortemeliilor din casele lor.

Mânia focului n'a cruțat nimic din cele aproape cinci zeci de gospodării, sortite să fie jertfite pe rugul nenorocirii.

Numeroși oameni fug, buimăciți s'adape hidra însetată, ce cuprinde în flăcări întreg avutul lor.

Natura se răzbună parcă și mai fioros, ducând din casă în casă și din sură în sură, scânteie de foc purtate de vânt; tovarășul prăpădului.

Prin curți, în loc de pae zac șuri de cenușă și în loc de case albe, mormane de pământ... Clopotnița răsună, în tăgăturile de bronz, mai jalnic, mai spăimântător, ducând spre ceruri această veste rea, unită'n melodie cu'n bocet de femei.

E îngrozitor auzul, de strigătul omenesc. Copiii își plâng borboreul în care s'au născut, femeii își cară bagajul risipit, oamenii aruncă apă și scot de sub ruine tovarăși de muncă, cai morți și vite arse, ce zac prelăcuate în cârbuni. E un iad în care diavoli se joacă mizelește, prin surele de pae cu torțe aprinse'n mâini, voină parcă s'ăntreacă lumina dela soare și luminează noaptea mai tare, mai ferbinte...

Munca pe care au depus-o cu sudori pentru ridicarea templului existenței, acum se prăbușește în flăcări, după atăția ani de mizerie și secetă. Aceasta este ca o completare de sârăcie, a anilor trecuți... Sărmanii își plâng nevoile și s'arta... Târziu, copiii tac, dormind în drum pe boarfe și strângând cățeei în brațe, poate visând cum se jucau în curtea lor, sau dimineața cum mânau spre câmp vitele lor la păscut, sau... poate, cred că sunt în pat și dorm lângă pisică.

Ioan Baltașcu
Inv. Brânzea

„Durata vieții la animale“

În majoritatea cazurilor, viața la animalele inferioare este scurtă.

La insecte de ex. viața matură e de scurtă durată, în general, nu mai mult de o vară, adică trei sau patru luni, dar multe insecte nu trăesc mai mult de o lună. Cu toate acestea, unele grupe de insecte, de ex. greurul, căluțul, greurul de câmp, gândacul și alte, pot trăi dela patru până la cinci ani. Nici fluturii nu trăesc mult, nu trece peste un an, afară de foarte mici excepții.

Mare parte din acestea din urmă se nasc în Mai sau lunie și mor în perioada timpului dintre August și Octomvrie.

Cu toate că insectele trăesc puțin în starea naturalității, ele există considerabil mai mult în forma larvelor. Așa de ex. pentru un grup de greuri de câmp, e necesar 17 ani până se reface în insectă desăvârșită. Moluștele din apă dulce au o viață scurtă, care nu trece de 3 sau 4 ani.

După o revistă științifică franceză durata vieții la animale e următoarea: balena trăește sute de ani, elefantul 200 ani, papagalul 150 ani, uliul 120 ani, vulturul și șoimul mai mult de 100 ani, corbul 100 ani, ursul 50 ani, calul 40 ani, leul 35 ani, boiful 30 ani, cucul 30 ani, coțofana 30 ani, racul 25 ani,

vrabia 20 ani, pisica 20 ani, curca 16 ani, găina dela 10 până la 20 ani, scatiul dela 12 până la 15 ani, berbecul 15 ani, fasanul 13 ani, furnica 15 ani, vulpea 14 ani, epurele 10 ani, porumbelul 10 ani, veverița 6 ani, șoari-tele 6 ani.

H. Hășcov.

In templu

Privesc în templu, cum te rogi

Icoanelor de temn;

Și lăcrământ, pul apăsat

Pe frunte-al crucei semn.

Eu pentru tine m'am rugat

Cu lacrimi multe, multe,

Dar Cel ce este preadurată

N'a vrut să mă asculte.

A. Luțcan

Rugăm pe D-nii Colaboratori să ne trimită articole cât mai scurte.

Întălnit-o niciodată pe aici. Drumul trebuie căutat cu picioarele că astfel ne învărtim toată noaptea de pomană.

— «Dacă drumul este sprăstănit, trebuie să mergem înainte așa-mi spune mie inima, și Stancu pipăind desăgii de pșea. Ar fi bine însă să o iei t înainte, eu parca disting o rariște de colnic; sau ține mai bine calul să mă duc eu, Și Stancu o luă pe alături de Dudău spr Colnicul care ducea drept în drum. Merse pe el până când în față i se deschiseră orizonturile asfințitului, Se înapoie în colină unde rupeau caii iarbă proaspătă și mirositoare.

— «Gata, am găsit drumul aveam eu presimțiri că într'ac este. Să mai stăm puțin ca s'mai rupă caii și apoi pornim. Aci în marginea pădurii est conacul pădurarului. Bine ar să-i batem în poarta ca să n

PAGINA SĂTEANULUI

Dați grăunțele prin triori înainte de a fi semănate

Asistăm cu toții la pericolul ce amenință pe agricultorii noștri cari stau cu recoltele de cereale în hambare, oferindu-li-se prețuri mici.

Se știe că odată cu improprietărea făcută și în buimăceala de după războiu, agricultura noastră a trecut prin grea cum-pănă.

Guvernele alarmate de această stare a făcut intensă propagandă în sensul, ca ogoarele pe cari au fost improprietărite sătenii, să lie toate semănate cu cereale, — în special cu grâu —, singura sursă care să ne salveze.

În urma acestui fapt, sătenii au lucrat ogoarele și au ajuns, ca în anul 1927 statisticele M. de Agricultură și Domenii, să grăie că suprafața cultivată cu grâu a fost de 2,206.470 Ha, față de aceea a anului 1920, care a fost numai de 2.488.335 Ha.

O mică scăpare de vedere din partea îndrumătorilor, a avut ca rezultat o imensă suprafață de culturi de cereale, cu recolte degenerate, cu seminte străine, făcute fără uneltele agricole care se impun la astfel de semănături așa că, sătenii stau acum cu recoltele nevândute, căci piețele străine cer mară curată și selecționată, ceea ce România n'a putut oferi în deajuns.

Trebue să se treacă la îndrumări practice și ajutoare reale date cultivatorilor mari și mici.

Cred, că dacă s'ar comanda la fabricile noastre mașini agricole de tot felul, sutele de milioane ce așteaptă să iasă din țară, vor servi în parte sistematică nu numai a lucrătorilor metalurgici, șomeri, dar chiar situația agricolă a României, prin aceea că, culturile de cereale se vor face în mod rațional cu ajutorul acestor mașini, în special triorii, puse la dispoziția oricărui agricultor, în schimbul unei plăți în rate mici și anuale.

Trebue să se știe, că săteanul român, nu va renunța repede la culturile de cereale făcute în mod primitiv, decât dacă mașinele ce se vor da de guvern, vor avea ușoare condițiuni de achitare și vor fi distribuite la timp.

In caz contrariu, vom ajunge ca săteanul să semene numai atâtă cereale, câte va avea nevoie pentru traiul său și al animalelor ce le crește.

Concurența cu cereale în comerțul european nu este mică, deoarece la aceasta iau parte state cari prezintă grâne selecționate, cum sunt cerealele oferite de Canada și Argentina.

unde Statul a ajutat zeci de ani pe cultivatori, obținând abia acum rezultatul dorit: Oferă cereale selecționate, cultivate cu mașinele, deci maximum de producție în minimum de muncă, cu prețuri mai mici decât acelea

oferite de România, deși suntem mai aproape de centrele de desfacere și avem grâu bun, după cum arată și D. Profesor Dr. A. Zaharia ⁽¹⁾, cu ocazia millor de analize făcute în anii 1900—1914, deoarece la noi, culturile de cereale și în special de grâu, se fac fără îndrumări științifice și fără mașini.

Dintre mașinele necesare agriculturii încă din timpul semănării, este Trioriul.

Descrierea Trioriului

Trioriul este format din unul sau mai multe cilindre cu perforațiuni, cari servesc la eliminarea corpurilor străine amestecate în sămânța pe care dorim s'o semănăm. Înăuntrul cilindrilor este o spirală care se învârtițe odată cu aceasta și în scopul de a purta masa de cereale supusă trioriării, dela un capăt la altul al trioriului. Trioriul este prevăzut cu o pârnie, prin care se toarnă grăunțele, o vânturătoare pentru că a curenții de aer, pârnie și alte necurățenii ușoare să fie îndepărtate, și apoi o sită, care să separe corpurile străine mai mari: pietre, sfori, cuie, piulițe, bucăți de saci, etc.

Perforațiunile cilindrilor sunt de formă și mărimea unui anumit fel de grăunțe, și lasă să treacă numai acel fel de grăunțe.

În modul acesta, se face separarea cerealelor de diferite seminte, de ierburi, și chiar de grăunțele altor cereale. Astfel că avem atâtă site, câte cereale vrem să dăm prin triori.

Mișcarea trioriului se face cu mâna și dacă avem motor, se poate aplica curea de la transmisie.

Nu mai agricultorul care va semăna grăunțele ce au fost date mai întâiu prin triori, va avea sorți să și desfacă recolta cu preț bun.

Faptul că ni se oferă prețuri mici pe cerealele alitate acum în hambare, nu ne îndreptățește să nu le mai cultivăm, culturi cari vor fi făcute în mod științific, cu mașinele destinate, și nu trebue să se uite că, cu toată abundența de cereale de pe piața europeană, grăul românesc dat prin triori și apoi semănat, va fi prețat înaintea celorlalte grâne, tot așa de curate, dar mai puțin căutate de fabricanții de pâine și paste făinoase.

Nu trebue să uite, că viitorul României, va fi tot o țară «agricolă».

Adm. Căpit. Ovid Constantinescu

(1) A. Zaharia, Profesor, «Grăul Românesc, recoltele anilor 1900—1908» și «Le Blé Roumain, Récoltes des années 1909—1914».

Rugăm stăruitor plății abonamentul

Ajutorarea Maramureșului

N. C. MUNTEANU—MUNT MARG

Starea economică, religioasă și culturală a Maramureșului ortodox lasă foarte mult de dorit față de ortodocșii din celelalte regiuni din Ardeal. Maramureșul, leagănul ortodoxiei de pe vremuri, a fost atras la catolicism prin fel de fel de făgădueli și prigoniri. Din tinutul ortodox al Maramureșului de odinioară, azi au rămas puțini credincioși ortodoxi. Puținele biserici strămoșești care mai sunt în această regiune muntoasă sunt oropsite și pândite de stăpânirea catolică. Bisericițele ortodoxe, în care s'au rugat și întârit la lupte legionarii și urmașii lui Avram Iancu pentru cauza tuturor românilor de sub stăpânirea maghiară au fost oropsite și cu zi, au fost lăsate să se dărăpăneze.

Așa s'a întâmplat — odinioară — în tot Ardealul, așa s'a întâmplat și se întâmplă în părțile maramureșene. În Maramureș, cu învoirea fostului Patriarh Antonie al Constantinopolului, vîlădicia ortodoxă a Perilor înființată la 1391 de Voivozii Draig și Balc a ființat patru sute de ani până în a doua jumătate a secolului al XVIII, «când a fost desființată de propaganda nemiloasă a bisericii unite. Această episcopie a apărut sufletul ortodoxiei maramureșene de uitările primejioase ale rutenilor și maghiarilor».

Sf. Sinod, acum doi ani, a hotărât reînființarea Episcopiei ortodoxe a Maramureșului, cu reședința în orașul Sighet. La zădărnica acestei înființări istorice lucrează din răsuperi catolicii cari susțin că în Sighet trebue să ființeze o episcopie unită catolică, potrivit Concordatului. Ori, dreptul se cuvine ortodoxilor cari bat mereu la porțile celor îndrept pentru căpătarea ajutoarelor necesare reînființării Episcopiei.

Maramureșenii uniți (catolici) stau mult mai bine decât ortodocșii, din toate punctele de vedere. Cu toate acestea, stăpânirea vremelnică din fruntea treburilor Statului nostru, anul trecut, a dat batjocoritoare sumă de lei douăzeci de mii pentru clădirea unei biserice ortodoxe în Maramureș, iar pentru o biserică unită-catolică a dat câteva sute de mii lei. Pentru o biserică ortodoxă din Ardeal s'au dat numai 20.000 lei din contribuțiile milionelor de ortodocși cari alcătuiesc majoritatea poporului român! Câtă nedreptate!

Pentru o biserică ortodoxă nu s'au găsit fonduri, dar pentru o biserică unită s'au găsit, slavă Domnului! «Nu suntem împotriva ajutoarelor date de către Statul Român bisericilor minoritare, ci împotriva nedreptăților ce se fac bisericii ortodoxe, dominantă și națională în România drept credincioasă. Soarta ortoxilor din Maramureș a fost vitregă sub stăpânirea magnaților unguri și tot mai vitregă se a-

rală a fi sub stăpânirea româno-ortodoxă, catolicii din Țară au refuzat să colecteze ajutoare; listele de subscripție, trimise în acest scop, au fost refuzate de cei mai mulți catolici din Ardeal. Bisericile ortodoxe sunt «punctate» după concepția uniților catolici. La Strasbourg, studenții ortodocși români din internatul teologilor catolici «Saint Basile» sunt oropsiți de preotul unitat luga din Ardeal, iar la Roma, studenții ortodocși-români sunt asvârliți din internat tot de un preot unitat din Ardeal.

Dacă așa stau faptele, atunci ortodocșii cum să ajute pe catolici, când sunt dușmani?

Ba mai mult: «cum să fie ajutați catolicii, când ortodocșii din Maramureș au nevoie de mult ajutor din partea altora? Ochii catolicilor a privit chiorăș spre sufletul ortodox, aducând multe neplăceri românilor ortodoxi».

E dureros când fratele tău te dușmănește. Stai îndurerat și te întreb: «Unde este frăția, unde este unirea sufletească pentru care au luptat atâtea generații? Nu facem confesionalism, ci arătăm adevărul».

Uniții și ortodocșii sunt frați români, dar desbinați sufletește: «ortodocșii privesc cu ochii credinții înăuntrul Țării, pe când uniții privesc în spre Roma».

Este o mare deosebire. Întelegem fapta creștinească, dar nu înțelegem ca provinciile ortodoxe: Moldova, Bucovina și Basarabia să ajute la starea înfloritoare a catolicilor din Maramureș. În vreme ce bisericile ortodoxilor sunt uitate de stăpânire, iar ortodocșii trăiesc ca vai de lume. Danile să se facă mai întâiu: «din ale noastre pentru ai noștri și pe urmă: din ale noastre pentru alții».

Așa este și creștinismul și rațional, mai ales că ortodocșii, pentru catolicii cari s'au depărtat de credința ecumenică și apostolică, sunt schismatici.

Pentru clădirea unei biserici

Revedere

*Azi, m'am re'ntors căsuță dragă
Și tot ca și odinioară,
Măcuța m'a primit la poartă
Cu furca prinsă'n sub'suoară.*

*Sfioasă, îmi întinde mâna
Și mă privește'n ochi cu teamă:
«Ei! Bat-o Dumnezeu de școală,
Te-a mbătrânit pe drumuri, mamă!»*

*Și 'n timp ce nu mai știu niciunul
Cuvântul ce-l avem de spus,
Dulău și TELA, sar pe mine,
Și fug în juru'mi, sar în sus;*

*Se-azează 'n labe, scheunează —
Se gudură... din ochii vil,
Mă îndeamnă parcă 'nspre zăvolul
Uitatei copilării...*

*În fundul viei, plâng în toamnă
Împovărați de brumă, nucii —
În care-am plâns cetind povestea
Cu Geneveva și haiducii.*

*Ce luminată! odață!
Și patul meu, acelaș pat!
Și cum miroase busuloșcu
De grînda casei 'nmănușchiat...*

*M'ășez pe un scaun... Mama, plînge,
De bucurile și 'ntristare:
«Să nu mai pleci! O! nu! măcuță
„Alce... e atîta soare!»*

St. Păun—Rovine

Religia în școala primară

Cel mai însemnat obiect de învățămînt în școlile noastre de tot felul este religia.

În școlile primare are covârșitoare importanță. Și nici când nu s'a lăsat pe treapta ultima, neglijându-se pe motiv că alte obiecte cu mai mult folos îi ia locul, ca'n timpul acesta de după război, Religia în mai multe comune o predă preotul respectiv fără ca organele de inspecții din învățămîntul statului să intre în oră a inspecta.

In altă parte, învățătorul îl suplinește pe preot și în grija cea mare de a satisface în întregime programa analitică a predă și în orele de după prânz.

Dacă vom arunca privirea peste cărțile vechi și vom mai privi și fețele bătrânilor, care încă ne mai trăiesc, ne vom putea convinge că numai prin acest simț religios ne-am putut păstra etnicia noastră ca popor românesc. Și toate popoarele de pe pământ numai prin credința s'au susținut și se susțin.

Învățămîntul religios datează din prima fază a creștinismului și de prin sec. II, a început a se răspîndi tot cu mai mare progres, prin înființarea școlilor primare, de sub parohiile existente. Materia învățămîntului religios era redusă la: Tatăl nostru, Crezul, Zece Porunci și Căde-se cu adevărat...

In secolul XVI școlile poporale își iau un avînt mai îmbucurător. S'a scos la lumină primul catehism din care se învață cetitul și scrisul, tratând două părți nouă și anume: Bo-

tezul și Cuminecătura. Tot prin acest timp până prin secolul XVIII s'a regulat învățămîntul religios la toate cultele, prin introducerea în catehism a capitolelor; a) despre credință (în care se explica Simbolul); b) despre speranță (Tatăl nostru); c) despre iubire (Zece Porunci); d) despre Dreptate și Fapte bune.

istoria biblică s'a introdus cu scop ca din parabole, asemănările spuse de Fiul lui Dumnezeu în Noul Testament să se deștepte încrederea în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul sfînt, să se reguleze viața noastră în chip moral și cu pregătire de fapte bune, pentru viața veșnică.

Toate ideile despre un Dumnezeu au fost bine așezate dela început.

Dacă n'ar fi fost războiul cej mare din anii 1914—1918, am fi mers cu pași siguri tot mai înainte spre o mai mare credință.

E adevărat că toți am dorit idealul național, dar tot așa ar trebui să însetăm după idealul vieții cinștite și cu fapte bune.

Religia predată cu înțelepciune în școlile primare va fi o puternică lovitură de sfărîmare a vieții plină de păcate și cu biruință se va socoti generația viitoare în lucrările diabolice. O cercetare în precizarea religiei în învățămînt nu va strica.

Noi, învățătorii, să nu prea așteptăm de la alcunoa îndreptare. Noi să ne cunoaștem chemarea de educatori adevărați și să avem grijă mare, ca educația religioasă a tineretului să se facă temeinic pentru binele întregii națiuni.

Nicolae Tețiu — învățător

PROCESIUNEA de I. Gheorghe

lea ceva de mîncare, sunt leșinat de tot, de alaltăieri seară n'am pus s'arat pe limbă. După câte știu este om primitor și la urma urmei plătim gros că avem de unde.

«Stancule, tu crezi că eu sunt mai sătul ca tine? Nu. Nici eu nu am mîncat de două zile, însă cred că ar fi mai bine să leșin la drum și să mergem înainte, poposim mîine dimineață la morile de apă, acolo cu moș Stăngă o facem de-abinelea, zise Coccoș scoțînd tabacherea.

«Măi Coccoș, noi avem drum pe aici, ar fi bine și nimerit să ne mai facem un han al nostru, ca vreedată în vremuri mai grele să avem unde trage. Pînă la mori e mult, treizeci de kilometri; noaptea este jumătate, drumul trece prin Glava. Aci sunt lăndarmi și patrulează noaptea. Dacă trecem în zori sau după asărit poate trecem nebați în

seamă. Oltul spre Luneavăț îl țecem pe podul cu scripet, acolo să ne vedem noi și am scăpat de-abinelea.

«Eu nu zic nu, dar dacă ni s'o luat urma și în Glava pățim buclucul. Tu nu vezi, desăgii dă de bănuț dela distanță. N'ar fi mai bine să ne luăm noi bani cât ne trebue și restul să-l îngropăm undeva aici, lăsînd un semn și după ce mai trece cîtva timp să venim să-l luăm?»

«Măi Coccoș, bine zici tu, nu zici rău, dar, uite ce este: Noi pe aici nu mai putem călca un an de zile, fiindcă în aceste părți vom fi urmăriți. Noi dacă trecem Oltul dăm de acolo alte lovituri, așa că banii se poate întampla, când vin oamenii la lemne să ni-i găsească și atunci rămănem lără ei. Mai bine mergem la noroc. Cum o să ne ducem noi la Maria Negruleasa fără bani mă, se poate, fii mai

cu curaj și Stancu se rezezi după căpăstrul care îi scăpase din mână.

«Stancule, vezi tu că norii încep să se rărească, uite rarija la, nămieze, ce facem? ori la deal ori la vale, hai să mergem zise Coccoș urmînd norii, care se fugăreau pe de-asupra pădurii.

«Mă mergem și bătem în poarta pădurarului, chiar dacă s'a culcat, se școală, stăm un ceas și plecăm zise Stancu, așezînd desăgii pe șea și căuțînd să vadă dacă legătura este sigură.

Dudău ascultase cu luare amînțe totul, mîna incremenise pe pușcă. Se uita înainte pe colnic, apoi o luă la fugă spre Cocal. Petra adormise în colțul sălii.

«Fă, Petro, ia școal' tu, vezi că o să ne vie niște oameni, dar bagă de seamă să nu vorbești nimic, dacă te întreabă

de mine, să nu spui că eu am venit acum.

Petra somnorosă se sculă și băgii în sine.

«Păi, vezi bine, parcă eu știu unde-ai fost tu, sau o să mă pun la stat cu ei; și se duse spre masa de lângă fereastră ca să facă focul lămpii mai mare.

In poartă se auzise trei lovituri de băț. Corbea sări hămîind. Dudău mai întărise puțin și apoi ieși certînd căinele.

«Cine e... Hi Hăi! —Oameni buni!—și Dudău cu surtucul pe umeri se duse la poartă.

«Bună noapte, Domnule pădurar, te rugăm foarte mult, îngăduie ne un ceas să poposim la dumneața. Suntem foarte obosiți și noi și caii, venim dinspre Argeș și pe drum un cal a pierdut o potcoavă și trebue să i-o batem, n'avem clește și ciocan...»

«Cu dragă inimă oameni buni, de ce să nu crezi unui călător, mai cu seamă în miez de noapte, poliții—și Dudău le deschise poarta.

«Să caut cleștele și ciocanul, cue aveți?»

«Avem, avem, Domnului Pădurar, și Stancu merse înainte să lege caii de un strejăr care aștepta cositul lămului. Dudău aduse cleștele și ciocanul și plecă în casă la Petra care da din colț în colț.

Afară se auziră câteva lovituri pe potcoavă și apoi drumeții veniră în casă. Coccoș mai bun de gură începu să se vaete că n'o să-l înăi roibul pînă la tîrg... Stancu cu amîndouă perechile de desăgi intră după Coccoș lăsându-i jos după ușă. Coccoș se desbrăcă de suman și-l aruncă pe desăgi.

«Cu ce-o să vă mulțumim nenșorule, o-ți îi osteniți de drum, să vă culcați, o-ți îi ne-

măncăți—să vă dăm ceva d'ale gurii, așa e bine, când intră cinea în casa ta să nu plece cu inima goală—zise Dudău.

«De culcat nu ne culcăm, dar d'ale gurii dacă aveți ceva, o să luăm ce-o fi, că ne ducem și noi, de, avem drum lung...»

Răspunse Stancu făcînd semn lui Coccoș să-i dea tabachera.

Petra nu mai așteptă, ieși în vatră să ațâțe focul... —Și ziceți că mergeți spre Olt, nenșorule?

«Da, avem rupe pe Lunavăț, apoi avem niște oi date la niște ciobani și n'am fost cam demult, n'am luat lăna, n'am luat brînză, n'am luat nimc, răspunse Stancu răsucind țigara.

«Drumul cam greu spre Olt și țigara și noaptea, Cîmpul e lung, —păduri — și s'au aciuat hoții ceea, cum le zice de Coccoș—iese ziua nemeaza mare în drum și jefuesc.

«Fă-ți pomana de plin, Paraschive și scoate și-o oală de vin incaltea, zise Petra ieșind în vatră să'nvălească focul.

«Bine zici tu, dă-mi chibritul și Dudău ieși după Petra.

«Nu-ți-am spus eu că e foarte primitor, așa aici trăește mai mult cu d'al de noi, ce crezi, Făceam foarte rău dacă nu ne abăteam și pe urmă mai răsuflă caii, ca să putem îndemna.

— va urma —

Sectarismul și administrația

De multe ori s'a arătat prin acest ziar că pericolul sectar e național.

In ultimul număr, d-l Ion Luca, într'un interesant articol se arată foarte îngrijorat de pericolul sectar. Aude oare cineva, înțeleg cei ce trebuie să înțeleagă?

Sub cerul ospitalier al țării noastre s'adăpostesc nenumărate secte. Niciuna însă nu este atât de anarhică, cum este secta milenștilor sau studeții în bibliie: Câteva spicuri vor edifica și pe cei mai neînțelegători.

Din Rev. Studenții Bibliiei: «In scurt revoluția va veni, lumea întreagă terminându-se într'o anarhie teribilă și amară, care cuplăit va răsturna și arunca toate babiloniile, sistemele eclesiastice și politice».

Din manifestul stud. în bibliie «A sosit timpul pentru o hotărâre decisivă mai ales împotriva preoților, cari sunt imitația fa-rișeilor».

Din calendarul turnului de veghere: «Focal simbolizează turburarea, distrugerea, cari sunt necesare nimicirii unei ordine sociale și religioase. Preoții creștini îmbată lumea cu teologia lui satan».

Din libertatea poporului de Rutherford: «Conducătorul invizibil al națiunilor așa numite creștine și al creștinătății organizate este Satana, diavolul, care a alcătuit creștinătatea pentru amăgirea poporului și ținerea lui sub opresiune. Conducătorii creștinătății învață pe oameni să se ucidă unii pe alții. Creștinătatea organizată, este organizația diavolului și uneltau lui spre a ține poporul în apăsare. Creștinismul este instrumentul de împilare care slujește doar să măzarească greutatea pe care și așa poporul abia le mai poartă. Religia creștină e falsă, ipocrită și nelegiuată și este împotrivă maselor. Nu mai este nicio nădejde de a aștepta dela ea îmbunătățirea stării poporului. A sosit vremea lui Dumnezeu, când acest sistem diavolesc și ipocrit să fie complet distrus, într'un timp de mare strămtorare, cum n'a fost nicicând pe pământ».

Doctrina milenștilă, după pastorul Schlegel, zice că: «cel ce omoară mai mulți preoți, acela se măntuiește mai curând».

In broșura: «Un guvern de dorit» se poate citi: «Reprezentanții vizibili ai lui satan, cari sunt marii factori cărmuitori de pe pământ, s'au compus totdeauna dintre elemente din marea finanță, agregajiile politice și eclesiasticismul cel necredincios. Acestea au făcut o alianță păcătoasă, sub conducerea satanei, pentru menținerea actuali stări de lucruri rele prin înșelăciune».

Din «Biserica ortodoxă».

In «calendarul familiei» pe 1927 se pot vedea steagurile batjocoritoare ale celor trei elemente și alte deseneuri ofensatoare și se pot citi multe pasagi revoltătoare: «Liga națiunilor» e chipul fiarei. Iisus Hristos ofițerul executiv al lui Dumnezeu. Politicianii reprezintă în mod greșit poporul și fac multă înșelăciune asupra-i crezând că și împășese greșalele prin ajutorarea bisericii cu bani și preoții con-

tribue cu ținerea poporului în supunere.

In privința războiului se spune «Nu este drept ca proflerii, capitaliștii și politicianii să urzească planuri de război și apoi pasionați și cu lacrimi în ochi să apeleze la patriotimul poporului, să suporte acel războiu. Nu e drept că Preoții să susțină că sunt reprezentanții și urmașii Prințului păcii și apoi să dea mâna cu proflerii și politicianii ca în războiul trecut. Dumnezeu nu-i va erta, căci scris este: «In poalele tale allatau-s'a sângele suletelor sărmanilor nevinovați». Și ca o înclinare spre comunism, se spune: «nu este drept ca mii să ducă lipsă de alimente sau de alte lucruri trebuincioase vieții. Cățiva au prea multe, cei mulți abia acopăr lipsurile, în timp ce alții n'au chiar nimic. Dar iată ziua de foc se apropie, care va arde tot și nu va lăsa nici rădăcină nici ramură. Va fi focul strămtorării și necazurilor de tot felul, timpul suferinței celei mari asemenea căreia n'a fost dela începutul lumii până acum și nici nu va fi.

Nu e nevoie să zugrăvim terribila strămtorare. Toți văd că vine. Va fi o luptă între uriașii financiari, eclesiastici, politici și masele omenirii. Pregătiri se fac în amândouă taberile, pentru marea luptă. Și rezultatele vor fi teribile: mizerie, foamete, moarte, pieire, dezastru».

Alături la acestea, nenumăratele scrieri sectare cu multe dedesubturi, mulțimea dolarilor de peste ocean, atâtea procese de refuz la prestarea jurământului venite în fața consiliilor de războiu cum și refuzul de a face uz de armă și veți avea—intr'o mică măsură—icoana pericolului sectar. Cine ar putea spune însă ce planuri criminale se urzesc în tănuitele adunări sectare?

Și față de satanica uneltire a dușmanilor îmbrăcați în haina pocăinței, cari doresc rostogolirea neamului în prăpastie, organele administrative stau veșnic nepăsătoare, urmând alte interese și urmăriți de alte gânduri. O mulțime de cărți au umplut lumea satelor, propagandiștii, adeseori străini, nesupărați de nimeni, fac necentenit intruniri clandestine în case particulare, fără niciun fel de autorizație și amăgesc poporul. Dar jandarmul nu vede și primarul nu aude, fiind ocupați cu chestiuni electorale și altele. Totuși legea oprește cu desăvârșire propaganda și intrunirile clandestine ale sectelor cu caracter anarhic. Se vede însă că oprirea e numai pe hârtie!

Nu se înțelege oare că sectele ne clatină credința, ne destramă unitatea sulletească și ne prevetesc furtună? Nu înțeleg oare cei ce trebuie să înțeleagă că în staulul neamului românesc a pătrâns lupul înfometat și zugrumă oile, tocmai acum când se pare că cerul țării se întunecă din nou la orizont?

Legea e bună, dar roadele neaplicărei sunt pline de îngrijorare.

Pr. Ștefan Florescu.
Frumoasa.

Cerc cultural

In luna Februarie, a. c. a avut loc un cerc cultural, la școala din satul Puțurenii, al învățătorilor din com. Cuțușca și Miorcani.

Domnul învățător Istrate a predat o lecție de istorie la clasa IV, care a fost foarte reușită. In ședința intimă d-l Andronic Nistorică a vorbit despre «Metodica istorică»,—a preparat in mod serios acest subiect și notăm aceasta ca ceva obișnuit pentru d-sa, care in toate ocaziunile de acest fel este la înălțime.

La ședința publică d-l Ion Dela Prut a vorbit numeros și interesant asupra:

Folosele învățăturei». A căutat să facă pe sătenii a pleca dela școală cu o mulțumire în suflet, cu oarecare cunoștinți nouă și cu mai multă încredere în luminătorii satului.

După acestea părinții cari au copii la școală au asistat la o mică producție a tinerilor vlăstare.

Eugen Lungu.

FUIOR (5-a urmare)

INFORMAȚII

Lia S'a 'nchis într'o odae și plânge-acolo, sus
Că n're conciu...
Dar cocul?
Lia I-aicea, l'am adus...
Grăd. Bun! Bun! Ah! Chelăriță, ai vrea să fii soție
Lia De s'fetic; grădinarul, miroase-a păpădie?
Grăd. Ți-arăt eu ce înseamnă să mă răsbun... Așea.
Cu plosca asta 'n mână și rezemat colea
li dau o 'nghifitură să bea... Nu-și bea norocul
Și-apoi, de-o fi în voe îi pun în mână cocul,
Ce s'o 'ntâmpla...

Lia Nici vorbă că-am să răd! o șterg
Nu vreau ca să se simtă că am lipsit... Alerg! (ese)
Vraciul Ce noapte 'ntunecoasă!
Grăd. (văzând pe Vraciul) A! Vraciule, să fi fie
Cu mine, iutâlnirea ta, mare bucurie
Nu mă cunoști?
Mă iartă, acumă sunt poftit
La masa 'mpărătescă; de ai ști cât sunt grăbit...
Grăd. Ce Dumnezeu! o clipă... In cinstea Lăcrămioarei
Să ne trăiască Galben... Doresc și Bălăioarei
Noroc și să-i dea cerul un mire pe ales.
Vraciul Când n'ai rachiul, urarea, e fără de 'nțele.
Grăd. Nițel de clatină plosca? Am un rachiul, de-l tare?
De vrei, că 'nchină o gură... (îi dă) Ce zici? Cum fi se pare?
Vraciul Noroc și fericire! Da' știi ce fug'am tras?
Dintre nuntași...
Grăd. (îmbiindu-l) Odată, ce naiba! n'ai rămas
Nici cel din urmă...
Vraciul Totuș mă duc.
Grăd. O 'nghifitură!
Vraciul (bea) Imi place!
Grăd. Fim! Iți place?
Vraciul Halal de băutură!
Spunea 'mpăratul nostru: «Vezi! Vraciule, să vii
Din stânga mea, să nu faci cum-va să-mi întârzi!»
Vraciul Vreau să mă fiu de vorbă...
Grăd. Desigur... Doar o dușcă.
Vraciul (bând) Te mângâie, te-alină, și totuș pară mușcă...
Rachiul tău... Imi pare că sunt mai ofelț.
So fi mirând stăpânul că tot n'am mai sosit.
Mă duc...
Grăd. Așa de grabă?
Vraciul (bând) Bine.
Grăd. Du-te
Vraciul Țiu...
Vraciul Să mă fui odată. Dă-mi plosca și-o șterg iute.
Grăd. Dacă lipsești din nuntă, nici nunta n're spor. (bea)
Vraciul E bun?
Grăd. Te încălzește cu foc dogoritor
Vraciul Dar mirele ce-o zice că eu lipsești? Mireasa?
Grăd. (îmbiindu-l) Odată numai...
Vraciul Doamnă! Ce-o zice chelărița?
Grăd. Te rog...
Vraciul Mă fui de vorbă și nu am timp de loc.
Grăd. Mă duc într'o 'ntinsoare. (bând) Miroase-a busuțoc.
Vraciul Ce bun! Păcat că nu poți să-l bei pe îndelete
Grăd. Așa, nu-i simți nici gustul... Să n'ai vre-un gând, băte
Vraciul In țară să fii s'fetic; din zori să tot zobești,
Atâtea griji și treburi să nu le zăbovești (bând)
Grăd. Păcat! Păcat! n'am vreme; ce bun rachiul! și iară
Vraciul Mă tem că împăratul trimite-acum pe-afară
Grăd. Vre-o slugă, să m'aducă... Phii! s'a 'ntunericit
Vraciul De unde ai rachiul? (bea) Alăt și-am isprăvit!
Grăd. Mă spânzură 'mpăratul...
Vraciul Te rog...
Grăd. Săde rușine.
Vraciul Mai înțelegt din s'feticni mă are doar pe mine...
Grăd. (bea) Ce bun e tii!
Vraciul Iți place?
Grăd. Stai să mă dumiresc.
Vraciul Ce cald... Să-i spu, vezi bine! că vin... acu' sosesc...
Grăd. Vorbeam cu un prieten... Ce tare ușgloană.
Vraciul Și știi? Sunt grăbit strașnic...
Grăd. O gură...
Vraciul Vin în goană.
Grăd. O dușcă...
Vraciul Nu! întârzi...
Grăd. Ascultă...
Vraciul Nu! O șterg (se așază jos)
Grăd. Nu zăbovesc o clipă și merg; și merg; și merg!
Vraciul Ți-e cald? Imi pare bine. Așa! Să stai frumos că
Grăd. Ți-am pus în stânga conciliu și 'n dreapta ai o ploscă
Vraciul Acum te las cu bine. Grăbit și singur cuc! (ese)
Grăd. Mă cam grăbesc și sigur mă duc; mă duc; mă duc!
Lăcr. (Nuntași încep să cobeare în grădina, muzica încet).
Imp. Ce noapte! Ce 'ntunerice!
Fulor Făcili, făcili să vie!
Imp. Sunt fericit Domniță că cerul te-a dat mie
Dar unde este Vraciul cel tânăr și senin.
Vraciul Grăbit ca 'ntodeauna?
Vraciul (bolborosind) Eu vin... eu vin... eu vin...
Vraciul L'am căutat stăpâne, prin curți, prin tot cuprinsul;
Vraciul Să se ascundă parc' ar fi vrut cu dinadinsul
Vraciul Nu-l nimeni car' să-mi spună că l'a zărit cum-va.
Vraciul Cum m'am speriat!
Vraciul Ce-i? Cine-i? Un om sau altceva?
Vraciul Aici... e Vraciul ce-l căutați...
Vraciul Minune!
Vraciul A! să-l vedem cu toții!
Vraciul Eu nu cred.
Vraciul Nu mai spune
Vraciul Veniți, un cerc să facem...
Vraciul Eu nu pot să 'nțeleg
Vraciul Un s'fetic...
Vraciul (aceiaș joc) Gingășie... alerg; alerg; alerg;
Vraciul Se luptă dărj cu fagul și foarte se grăbește...
Vraciul Mă mai miram la masă că nu-l am și-mi lipsește...
Vraciul (aceiaș joc) Frumoasă... Gingășie... poftim mă rog la joc
Vraciul Dar ce-are 'n mâini?
Vraciul O ploscă 'n coc...
Vraciul Ah! are-un coc?
Vraciul Ha! Ha!
Vraciul (înfuriat) Dece răzi?
Vraciul Ha! Ha!
Vraciul Poftim cum răd cu toate!
Vraciul O asfel de rușine să-mi faci vai! se poate?
Vraciul Am petrecut...
Vraciul Se vede.
Vraciul Așa mai înțeleg
Vraciul O nuntă pe alese
Vraciul (ridicându-l, scuturându-l) Să taci că ești un bleg!
Vraciul Ha! Ha!
Vraciul (Lia) Ți-arăt eu fie.
Vraciul Ha! Ha!
Vraciul V'arăt eu vouă... (ese cu Vraciul de mână.)
Vraciul — va urma —

Dina «Smar» este mama scriitoarei Tomellini, soția consulului de Genova, care a tradus în românește romanul «Dux» (Ducele), care a avut mare succes.

30 de gospodării arse. Un foc puternic a distrus 30 de gospodării în Com. Malcoci, din marginea orașului Tulcea. Aproape 200 de oameni au rămas pe drumuri.

Frați săteni, fiți mai cu băgare de seamă, căci în timp de o săptămână din cauza neglijenței au mai ars încă două sate: Satul «Mănăstirea» din jud. Ilfov, și satul «Valeni» din jud. Cahul, unde au ars o sută de case.

Doamna Smara Gheorghiu D-na Smara (Baba Viș) e în Italia. Revista italiană «Tutto», care apare la Roma, în luna Februarie a. c. a publicat o frumoasă fotografie a d-nei Smara, cu o notiță foarte elogioasă, arătând că «Smara nu e numai o femeie de o cultură superioară ci și o îndrăgostită de Italia, pe care a cântat-o în volumele scrierilor d-sale, și în nenumărate conferințe în Italia și România. În ziua de 4 Martie, a ținut o interesantă conferință de apropiere culturală între popoarele surori prin origină și sentimente. Această conferință a fost însoțită cu numeroase proiecțiuni.

Din țară

Na «Smar» este mama scriitoarei Tomellini, soția consulului de Genova, care a tradus în românește romanul «Dux» (Ducele), care a avut mare succes.

30 de gospodării arse. Un foc puternic a distrus 30 de gospodării în Com. Malcoci, din marginea orașului Tulcea. Aproape 200 de oameni au rămas pe drumuri.

Frați săteni, fiți mai cu băgare de seamă, căci în timp de o săptămână din cauza neglijenței au mai ars încă două sate: Satul «Mănăstirea» din jud. Ilfov, și satul «Valeni» din jud. Cahul, unde au ars o sută de case.

Doamna Smara Gheorghiu D-na Smara (Baba Viș) e în Italia. Revista italiană «Tutto», care apare la Roma, în luna Februarie a. c. a publicat o frumoasă fotografie a d-nei Smara, cu o notiță foarte elogioasă, arătând că «Smara nu e numai o femeie de o cultură superioară ci și o îndrăgostită de Italia, pe care a cântat-o în volumele scrierilor d-sale, și în nenumărate conferințe în Italia și România. În ziua de 4 Martie, a ținut o interesantă conferință de apropiere culturală între popoarele surori prin origină și sentimente. Această conferință a fost însoțită cu numeroase proiecțiuni.

Copil cu chip de broască
Femeia Maria Nistor din orașul Bucecea (Moldova) a născut fetiță moartă cu chip de broască. Copilul are numai un ochi în frunte, pielea este cenușie presărată cu solzi, iar în loc de mâni și de picioare are labe de broască cu câte 5 ghiare. Arătatura asta au trimis-o la București s'o păstreze în spirit.

Câte sate și orașe avem.
Țara noastră numără 20 mii de cipei, 151 de orașe, 100 comune suburbane și 4846 comune rurale.

Din Străinatate

Moartea dictatorului Spaniei. Primo de Rivera, fost dictator în Spania, a murit. A fost general de armată, și este o noșcut ca, Comandantul suprem al trupelor Spaniole în războiul din Maroaca.

Ca președinte al Consiliului de miniștri, s'a arătat cu foarte multă pricepere, de aceea poporul Spaniol, tot timpul îl fost recunosător.

Scăpați de o căine Saint Bernard. Trei studenți germani s'au rătăcit în zăpezile de pe Munții Uriași, (Cehoslavacia). Cei trei studenți, doborâți de frig și acoperiți de zăpadă, așteptau cu înfiorare moartea, când un căine Saint-Bernard, dela dăpostul «Ronner» a început dela semne de îngrijorare și doi să latre furios. Paznicii s'au luat după el. Datorită căinelui cei trei studenți au putut fi găsiți în nesimțire. Aduși la un post, cu multă greutate, au fost readuși la viață.

Votul femeilor în alte țări. Cum toate că în multe țări s'au dat femeilor drept de vot, tot în Franța până în timpurile noastre, femeile n'au drepturi politice.

In străinătate! După împreunată fel de fel de lucruri din Franța, care nu ne trebuință, femeile noastre lua oare exemplu de la Franța și nu vor face politică?
Doamna păzește!

Concurs de tăcere. Cu toții știm că este de greu să faci ca femeile să nu vorbească. Americanii, vrând să se înconctrească de această adevăr, au organizat un concurs de tăcere care au luat parte 839 de fete.

In prima zi 246 din ele n'au putut să rabde și au vorbit, ziua a doua 436, în ziua a treia a rămas 6, iar în ziua a patra a rămas numai una singură, o în tot acest timp de opt zile scos nici o vorbă.

Dezertare soldați ruși. Dela revoluție înceoace au ezertat peste două milioane de țărani. De curând s'a aflat că Polonia a dezertat o trupă de 2000 de soldați în fruntea olivierii. Ei spun că numai de de trăit în Rusia.

Din Rusia.— Fug din Rusia bolșevicii zici de mii de țărani, trecând granițele. Pric este acea că bolșevicii le lăsar să se ducă în gospodărie, și că și porcul — vorba cea! — Fămetea e mare în Rusia, sărăci și mai mare, iar bolile secolului nu se nemiluita. Și sătenii fug și încotro vede cu ochii!

Fapte de laudă în Turcia. Pentru a scăpa țara de dată femeile din Turcia, au luat vrednică hotărâre, care poartă fi urmată și de femeile române. Să nu mai cumpere niciun fel de podoabă care-i adus de pe graniță și să nu mai folosească pariumuri, pomezii, pudră, mășuri și altele, aduse de pe hotar.

Oare femeile noastre se îndură spre asemenea faptă binele țării?

Poșta Redacției

M. P. Sibiu. — Lucrarea niceică, dar nu face pentru zeta noastră. Vă rugăm încați cu altele culturale.

B. M. Șteuțiu. — Grama lasă de dorit. De ex. lumina trunde, apoi limba întrebun și pasărească. De ex. Fic oigiveale, etc. etc. Mai încerc.

Noreanu. — Avem prea mult poezii. Într'un număr viito vom pune.